

ARA!!!

ORGAN D'ESPARTACUS

Per Catalunya,
unió i llibertat
nacionalista
i social

en l'obertura del II Ple d'E. R. de C.

Nacionalisme integral

Obrerisme avençat

VIGILIES DEL PLE D'E.R. DE C.

POLITICA, ES CREACIO

Per J. M. LLADÓ FIGUERES

Algú ha afirmat que la política havia mort. Que els polítics han perdut el prestigi i la confiança que gaudien. Han estat formulades acusacions directes i investides indirectes contra els partits republicans, singularment contra E. R. de C., pel fet que aquesta fos la força política majoritària. Els atacs i les investides han tingut, per bé que falsa, aquesta base: la missió dels partits polítics ha estat superada, i només —s'ha dit— les organitzacions sindicals són les que, amb mínim d'autoritat i d'eficàcia, poden endegar el moviment social i econòmic del nostre país.

Evidentment, la política, en el sentit migrat de la paraula i de l'acció, ha fracassat. Els procediments que han singularitzat la política espanyola —la intriga, la traveta, la combinació entre bastidors— han estat desplaçats i, per la nostra pròpia dignitat, no hem de permetre que sobrevisquin a la convulsió actual. Però, en realitat, la política no és això. Política és creació i civilització. En política hi ha necessitat de produir i de crear. I crear és creure, és estimar, és tenir un pensament i una orientació. A la política cal anar-hi amb vocació i amb desinterès com a la poesia. Cal anar-hi amb una enèrgica voluntat d'intervenció vital. Aquell polític que no estigui assistit d'aquestes qualitats i d'aquests propòsits, és a dir, el polític incapaç per la creació anirà, fatalment, a la infelicitat i al fracàs.

Cada dia s'accentua, doncs, la necessitat de predicar l'ideal polític, un ideal pur i honest, realitzant amb nobles procediments, de cara a l'opinió. Abans la política podia isolar-se, podia convertir-se en una professió, perquè estava en

mans d'uns quants. Ara no reconeix límits. S'ha convertit en una atmosfera densa que ho envaeix tot. No és una professió lucrativa, sinó un deure ciutadà, del qual ningú no pot excusar-se.

Una política així, una política creadora, com no s'ha fet mai al nostre país en la proporció i amb l'eficàcia exigibles, obrirà els ulls als encegats que neguen la seva necessitat i, en actuar sobre l'entronya viva de Catalunya, podrà oferir aviat els efectes saludables de la seva acció.

E. R. de C. és l'instrument apte per a realitzar aquesta política. Perquè té l'assistència moral i efectiva de les masses; perquè ho ha demostrat a través d'uns anys de govern, a través de l'actuació sacrificada i honesta dels seus homes, a través dels seus màrtirs...

Tenim confiança, molta confiança, en el Ple del Partit que tindrà lloc avui i demà. Aquest Ple és la culminació del període preparatori iniciat fa alguns mesos per a entrar en una franca i intensa activitat. Ja en la primera reunió de conjunt que donà lloc a la formació de l'actual Consell Permanent, va donar-se una nova estructura orgànica al Partit, i van dibuixar-se les futures actuacions que al llarg d'aquesta etapa han pogut ésser perfilades i millorades.

E. R. de C. pot presentar un ha lanç magnífic de la seva acció durant la guerra. Ha donat al front els seus millors homes. I en l'espera del Govern ha deixat rastres d'una acció honrada, lleial i conciliadora. Ha contribuït en silenci, però amb eficàcia. A desgrat de rebre acusacions i a desgrat de sofrir deslleialtats. El que pot afirmar amb orgull el nostre Partit és això: que ha complert el seu

LLIBERTAT O LLIBERTINATGE

Sovint s'ha parlat de llibertat. Aquesta paraula, paraula meravellosa i d'un sentit altament renovador, s'ha vist, però, infinitat de vegades pronunciada per gent que no sap ni vol saber el que és o el que significa.

S'ha parlat molt de llibertat. S'ha cridat molt en nom de la llibertat.

I qui ho han fet? Qui? Tothom. Tots els partits, totes les organitzacions han parlat de llibertat.

Qui, però, ha complert aquesta llibertat?

Quin partit o organització ha fet complir als seus afiliats el sentit de llibertat?

Cap! Per què, doncs? Perquè predicar la llibertat és molt bonis, molt humà, però és també molt perillós.

I és que avui dia ha passat allò de què en nom de la llibertat s'ha implantat, ha actuat durant deu mesos un llibertinatge intolerant, un llibertinatge completament odiós.

En nom de la llibertat, s'ha assassinat.

En nom de la llibertat, s'ha robat.

En nom de la llibertat, s'ha fet tot.

deure sense claudicar dels postulats essencials que animen la seva existència.

Els homes d'E. R. de C. tenim obligació de vitalitzar el Partit per a col·laborar en la tasca de la revolució i per a procurar que aquesta sigui feta segons les necessitats i les aptituds de Catalunya, i vagi encaminada al triomf de la República democràtica i parlamentària, d'un profund continuïtat social.

I els homes joves del Partit tenen, sobretot, el dret i el deure d'intervenir amb tota la voluntat i tot l'esforç en aquesta tasca d'edificació de la nova Catalunya.

"ESPARTACUS"

CASAL NACIONALISTA OBRER D.^{TE} VI^A
ARIBAU, 74 - TELÈFON 71359

Assemblea General Extraordinària

Sou convocats tots els socis d'ESPARTACUS a l'Assemblea General Extraordinària, que tindrà lloc el proper dissabte, dia 19 de Juny del 1937, a les deu de la vetlla al nostre estatge social.

L'Ordre del Dia es el següent:

- 1.^a Memòria de l'actuació del Casal.
- 2.^a Estat de comptes.
- 3.^a Política general a seguir.
- 4.^a Dimissió i elecció de nou Consell Directiu.
- 5.^a Precs i preguntes.

Barcelona, 11 de Juny del 1937
EL COMITÈ EXECUTIU

NOTES: — Per l'importància de l'Assemblea i pels temes a tractar cap militant d'ESPARTACUS no pot mancar-hi. Per tenir dret a assistir a l'Assemblea es necessari presentar el rebut del mes de Juny o Maig.

Menys una cosa.
Complir la llibertat.
Per què?
Perquè no s'ha sentit.
Perquè la llibertat és una cosa pura, lliure...

Llibertat individual.
Per part de qui?
A càrrec de qui?
Dels que en nom d'ella, de la paraula sagrada, l'han substituït?
Dels que en nom d'ella, la paraula pura, digna, han declarat el pacte de la fam a treballadors que no pertanyien a determinat lloc?

No! Això mai.
La llibertat, aquesta paraula que per si sola ja ho ha de dir tot no pot estar a mercè del primer que vingui.
No pot ésser patrimoni de qual-sevo laprofitat de primera hora.
Cal aclarir-se.
Cal dir les coses pel seu nom.
Cal que es digui clarament el que es vol.
Llibertat?
Llibertinatge?

Es vol veritablement la Llibertat?
A càrrec de tots?
En nom de tots?
Per a tots els ciutadans anti-feixistes?
Roncs, a la una.
Posem-s'hi tots.
Però una cosa. Una sola.
Es aquesta:
Llibertat! Llibertat absoluta, amplíssima, indefinida...
Però... també, en nom de la llibertat, d'aquesta llibertat nostra, tan volguda.
Justícia! Justícia sincera, prolestària, justa, inflexible, però per als que aprofitant-se d'aquesta llibertat, en nom d'aquesta llibertat, facin quelcom en contra d'ella o en contra dels seus semblants.
Justícia! Ràpida, inexorable, exemplar.
Llibertat! Fins al màxim.
Justícia! Fins allí on calgui.
Aquest és el clam de tota Catalunya.
Aquest és el clam que cal sentir.
I que cal fer-lo complir.

A. ENSERT

DESARMAMENT

Un dels problemes més greus de la nostra reraguarda, i el que més ràpidament cal resoldre, és sens dubte el del desarmament. Per ningú no és un secret que hi ha elements que estaven, i estan encara, proveïts d'armament fins les dents, constituint un perill no sols per la reraguarda, sinó àdhuc pels fronts de combat que Catalunya controla i de quals fronts no pot, ai làs!, sentir-se orgullosa ni tan sols mitjanament satisfeta. El perill que aquesta excessiva quantitat d'armament a la reraguarda comporta, tots els ciutadans el pogueren apreciar durant el «putsch» del mes de maig. Sortiren bombes en gran escala, fusells i pistoles metralladores, mosquetons, metralladores i fins i tot uns vehicles que pomposament els anomenaven «tancs». I tota aquesta exhibició no tenia altre objecte que estemordir els militants dels Partits i organitzacions que pensen diferent als que els exhibien, sense altre objectiu «guerrer» que contestar a una titulada «provocació» per part del Govern legítim.

No sabien ells, pobres, que si tots els que durant deu mesos llargs hem hagut d'aguantar veritables provocacions a tot arreu, haguéssim hagut de respondre en la mateixa forma que ells, hauriem tingut d'emprar l'aviació i àdhuc l'esquadra. I tota aquella desvergonyida exhibició era feta oblidant que al front d'Aragó aquelles armes eren necessàries, oblidant que fa temps que al front d'Aragó no s'avença ni un sol quilòmetre, oblidant que totes les bales gastades en els atacs als Partits i casernes de força pública, haurien estat més ben emprades per prendre Osca o Saragossa. Ah!, però l'atacar al front d'Aragó per ajudar així als braus germans defensors d'Euscadi, la màrtir, no era pas res que importés als exhibidors del material. Ells en té-

nen ben bé prou amb assassinar els militants d'altres Partits o organitzacions i veritables antifeixistes, a la reraguarda. Ells en tenen ben bé prou amb organitzar manifestacions ridícules demanant —oh! inconsciència!— als Governos de la Generalitat i de la República que «cessin els bombardeigs de ciutats obertes», oblidant que el millor que es pot fer per aconseguir això, és atacar a tots els fronts batent al feixisme internacional envaiador de la Península; i oblidant que no ha estat pas per ordre dels Governos de Catalunya o de la República que s'ha bombardejat Barcelona, València o Almeria. Amb aquestes manifestacions i amb uns quants articles injuriosos de la seva premsa contra tots els qui com ells no pensen, ja han complert. Atacant persones que els hi haurien de merèixer el respecte, injuriant tothom de feixista i adjudicant-se ells mateixos patents del més pur antifeixisme, creuen que han complert llur missió.

I també estan convençuts que fent entrega de tres dotzenes de pistoles i uns quants «Winchesters» ja han complert amb el Ban de desarmament, sense pensar que tenen encara molts fusells, masses metralladores i fins i tot algun que altre canó escadusser, descomptant les bombes i els tancs. Es per això que cal portar a cap el desarmament total de la reraguarda, deixant al Govern només, i les forces que del mateix depenen, l'armament necessari per a contenir tot atac dels dos feixismes: del feixisme descarcat i del que s'empara amb l'analfabetisme i la mala fe més repugnants. La seguretat de Catalunya, la seguretat dels ciutadans ho reclamen, ho exigeixen. Esperem que el desarmament sigui un fet.

R. H.

LA CULTURA FISICA

RELACIONADA AMB L'ESPORT

Encara que les circumstàncies no permetin prendre amb tant d'interès com nosaltres voldríem l'educació física y cultural, no ens acovarda, al contrari, pensem portar més endavant l'obra que ens hem proposat, fent exercir a la nostra joventut sobre aquest tema.

Ens proposem formar una joventut sana i alegre que pugui combatre tots els obstacles. És ara quan la nostra gent jove començava a evolucionar i a viure; és ara quan hem de continuar i fer-los-hi veure que no hi ha joventut sense esport. Aquest esport ens dóna l'alegria de viure sans i forts, tot confiant i donant-nos compte de què no és el modernisme de cabarets i de tès el que ens ha de portar el brillant horitzó de la llibertat. Aquest no ens el donarà una joventut corrompuda, sinó una joventut que visqui a l'aire lliure i que es comuniqui amb la naturalesa.

Aquesta relació amb la terra que li dóna la convicció del viure sa i robut esd cos i ànima, d'aquest companyerisme que solament s'obté freqüentat sales d'es-

port, gimnàs, fent excursions, donant un ambient als nostres camps i piscines.

Doncs bé; per a portar a cap aquesta obra necessitem la col·laboració plena i oberta de tota la joventut catalana, òrgan principal dels moments que vivim. Quantes vegades haureu sortit d'excursió, per un dia solament, i haureu sentit durant vint-i-quatre hores l'oblit encisador de les preocupacions de la ciutat i dels nostres contratemps, dels contratemps que segons alguns no us permeten anar a sofrir les incomoditats muntanyenques (?). Aquestes excursions, però, aquestes incomoditats són les que ens porten l'alegria de sentir-se més jove i de no pensar més que en caminar i semblar a cada pas un avenç per a l'educació física i moral de la nostra joventut que veu la humanitat per seguir lluitant fermament d'exercir i practicar l'esport, únic element que ens portarà al final de la nostra obra d'estructuració i ensenyament esportiu, que no és altra cosa que ensenyament nacional.

N. F.



NOTICIARI

En una de les últimes reunions del Comitè Executiu del Casal es prengué l'acord d'instalar a l'Entitat un magnífic amplificador a l'efecte d'activar més la propaganda del mateix i per a donar a conèixer, tots els ciutadans, part de les activitats d'ESPARTACUS.

Aviat, segurament dintre de breus dies, començaran al nostre Casal les representacions teatrals amb finalitat benèfica, que donaran un grup d'aficionats els quals gaudeixen ja de llarga anomenada.

Acabaran aquestes representacions amb un ball, que no hi ha dubte serà lluidíssim i tal com ESPARTACUS els fa sempre.

Una nova podem donar avui a les nostres consòcies. Aquesta, segurament plaurà en gran manera, ja que fa referència a les seves activitats.

El Grup femení del Casal torna a reorganitzar-se i dintre de poc ja rutllarà d'una manera ferma i decidida.

Totes les companyes és necessari s'inscriguin al Comitè Femení i passin per la seva Secretaria de set a nou de la vetlla de cada dia, a l'efecte de poder-se posar d'acord amb les companyes reorganitzadores i totes juntes fer la feina de conjunt necessària.

JOVENTUTS

POSICIÓ SOCIAL

Nosaltres, en aquests moments més que mai, hem de ratificar la nostra conducta envers aquest problema, iniciada a l'endemà del 6 d'octubre.

Estem al costat de tot això que representi un atac, per violent que sigui,, a aquesta conxorxa capitalista que vol apunyalar altra volta, com si res no hagués passat, a les classes oprimides, i, per tant, al costat de les organitzacions proletàries.

No tolerarem, però, de cap de les maneres que com a organització se'ns ataqüi per errors passats en les qüestions de tipus social. Hem deirat de banda tot el que pogués semblar intromissió i entrebancament de la marxa envers la revolució social. Això no va ésser més que el veritable sentit dels militants en aquestes coses.

Durava massa temps saquell com a anti-obrerista de les noscorrent estrany que algú titllava tres Joventuts per a no abatre'l d'una manera definitiva. Com tots els militants de les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», de la classe proletària, portem a les nostres entranyes aquell esperit de revenja al despotisme de la classe dels assassins i miserables. La sang de les nostres venes és sang germana dels obrers d'arreu del món i, com podríem nosaltres sortir-ne d'aquesta universal família oprimida que lluita aferrissadament per abatre al jou capitalista?

Es per això que protestem del tracte que se'ns fa com a organització i assentem les nostres doctrines. Som collectivistes i dins aquest collectivisme admetem la sindicalització de la pro-

ducció. La força econòmica que representa la producció cal que sigui entregada al Sindicat. El poder polític ha d'ésser el pont d'enllaç, per al dia de l'enfortiment total del Sindicat, entregant-li tots els ressorts del poder, fent la revolució social. Aquest és l'esperit de les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» i aquesta és la tàctica a seguir i que no abandonarem.

Per això, recolzàrem amb frenètica demanda, la readmissió dels 300 seleccionats confederals de la companyia de Ferroviaris, els de la Telefònica i tots aquells que havien patit misèria en aquell temps odiós del bien negre. Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», no interromprà el pas de l'avançada social. Vol ésser, en tot moment, al primer rengle, donant la cara i el pit. Tant se val, que la metralla llançada per la tirania capitalista caigui damunt nostre i deixi làs als nostres homes. Que la mort en defensa de les reivindicacions ens serveixi d'esperó i d'enfebrenent per a lluitar contra el feixisme.

Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», no vacil·len. En fa jurament d'honor de la seva fe en la conquesta de la revolució social i han donat i estan donant tota la seva força als companys de batalla quan el feixisme enquadrat, en els militars traïdors, ha intentat implantar a Ibèria, el fruit criminal i assassí. Aquesta és la nostra posició i no hi ha procediment humà, per coaccionador que fos, que pogués intentar ne la desviació. Es o veritat, militants proletaris de les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català»?

VIDA DEL DISTRICTE

ALBERT ARIS, REGIDOR

Per acord del Comitè Executiu de la Federació de Barcelona-Ciutat, ha passat el company Albert Aris a ocupar el càrrec que al Govern de la Ciutat tenia el company Godó, atès que aquest no pot, per ara, atendre les seves tasques municipals.

No cal dir com ens plau el nomenament del company Aris.

Es Aris un dels homes que més han fet pel Partit.

La seva capacitat de treball s'ha vist, principalment, en les èpoques dures de lluita i sacrifici, en les poques de clandestinitat que és quan es demostren els homes.

Aris formava part, després del 6 d'octubre, del Comitè Comarcal d'Esquerra Republicana i del Comitè Comarcal de les Joventuts d'Esquerra Estat Català.

Presidia, a l'ensem, el Comitè Pro-Presos i era un dels que més responsabilitat va adquirir.

Vingué el 19 de juliol i de llavors ençà la seva tasca dins la Caserna General de les Milícies d'Esquerra Republicana és prou coneguda.

Aris fou sempre allí, atenant als amics i donant solucions a tots.

Ara el Comitè Executiu de la Federació l'ha designat per ocupar un dels càrrecs de responsabilitat de l'Ajuntament.

Nosaltres estem convençuts d'Albert Aris.

Creiem que, com sempre, farà que el nom del nostre Partit sigui al lloc més alt d'allí on ell estigui.

ARA!, òrgan d'ESPARTACUS, vol afegir a les moltes manifestacions d'adhesió i aprecí que ha rebut el company Aris, la seva pròpia i la del Casal, del Casal ESPARTACUS, que sempre ha vist en Albert Aris l'home del sacrifici, l'home de la lluita quotidiana.

Company Aris, Salut i encert.

JOSEP MUNTE
(De SOM!!)

La joventut, per Catalunya

Es l'hora de la joventut. Nosaltres, els joves, que a la fi som sempre els que portem l'avançada de totes les actuacions, és necessari que no defallim i anem endavant per assolir les nostres aspiracions d'obrerisme i nacionalisme.

Es hora que trenquem ja tot el que al nostre costat sembli retrocés envers passades actuacions; pensem que a Catalunya, en perdre els organismes vitals per a la marxa normal del nostre poble —Defensa i Ordre Públic— per l'actuació d'uns irresponsables se'ns ha imposat automàticament a tots els joves nacionalistes l'obligació de recuperar-los, junt amb la total independència de la nostra pàtria, passant per damunt de tots els convencionalismes, de totes les claudicacions i de tots els

pactes que els irresponsables de la política catalana hagin convingut sense consentiment de l'autntic poble català.

No fa per la joventut l'actuació de la vella política d'estira i arronça. La joventut, amb fe i entusiasme viril, segueix endavant, vers el camí de la llibertat. Catalunya confia i espera molt de nosaltres. No hem de defraudar-la.

Com a nacionalistes que som, no podem oblidar que tot el que ha passat a la nostra terra ha estat per culpa d'uns mals dirigents i uns mals catalans que no han sabut aplicar l'única y veritable teoria, la que el poble de Catalunya necessita: revolució catalana i justícia social catalana.

«ESPARTACUS» I EL PARTIT

Parla Jaume Miravittles

En el darrer Ple Comarcal de Barcelona-Ciutat s'hi marcaren unes orientacions en relació amb la política a seguir pel Partit, interessantíssimes.

Aquestes preocupacions seran segurament les que predominaran que res, al proper Ple del Partit que comença avui les seves tasques.

Cal, però, i ho fem amb veritable gust, ressaltar el magnífic i memorable discurs del nostre company Jaume Miravittles, president d'«Espartacus», que fou la pedra de toc desvelladora dels entusiasmes adormits i que féu vibrar a l'unison tots els pensaments dels components de l'últim Ple Comarcal.

Heus ací les paraules de Jaume Miravittles, un dels valors millors del nostre Partit i home d'enormes possibilitats en pro d'Esquerra Republicana i de la Pàtria immortal, Catalunya:

Companys:

Cada vegada que es celebra un Ple Comarcal del Partit, ens trobem davant del mateix espectacle.

Les tres quartes parts de la sessió està destinada a discutir els Casals que solliciten entrar al Partit i els inconvenients que els posen els Comitès polítics del Districte. Després d'una conversa més o menys llarga es nomena una Comissió i el Casal entra o no entra, segons l'humor dels comissionats.

Així es va formant el Partit, per Casals juxtaposats els uns damunt dels altres, sense ordre ni concert, sense obeir a un objectiu polític, ni a una estructura orgànica.

Personalment, fa tres anys que sóc d'Esquerra Republicana de Catalunya, dic que sóc d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè vaig afirmar-ho així públicament al President de la Generalitat i a la premsa barcelonina. En realitat, fa quinze dies que sóc d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè fa quinze dies que el Casal del qual jo sóc soci ha estat admès al Partit. Tot això demostra, doncs, que una estructura orgànica a base de Casals és un error considerable.

CAL UNA NOVA ESTRUCTURACIÓ

Aquesta estructura podia aplicar-se a l'inici de la formació del Partit, quan Esquerra Republicana de Catalunya era un partit que podem dir-ne totalitari —encara que aquest mot soni malament a les orelles— perquè tenia al seu si diferents classes socials, pagesia, proletariat, petita burgesia, intel·lectuals i, fins i tot, nuclis de la mitjana i alta burgesia.

En els inicis de la República, el comú denominador de catalanisme i republicanisme era suficient per a mantenir lligades classes socials d'interessos polítics i econòmics, no sols diferents, sinó de vegades oposats.

El Casal, en aquells moments, va complir magníficament la seva missió; era l'únic sistema orgànic perquè fos possible la convivència d'aquestes classes socials i així ens trobàvem amb el «Casal dels Senyors», en el qual s'hi ajuntaven els elements representatius de la burgesia d'esquerra. Hi havia els Casals que neixien als voltants dels mercats, en els quals s'aplegaven els nuclis representatius de la classe petit burgesa barcelonina i als barris de Sant Andreu, Riereta, Sant Martí, Clot, etcètera, s'aplegaven els obrers. Deixem de banda encara un fet més característic: els Casals indivi-

duals: el Casal d'En Tomàs i Piera, el Casal d'En Rubió, el Casal d'En Trabal, el Casal d'En Miravittles, etcètera.

El Casal era, en aquestes condicions, la forma típica d'una política petit-burgesa. El Casal venia a ésser la botiga política. Malgrat els inconvenients que això representava, el Casal, però, compli una missió històrica. Va fer possible la permanència dintre d'Esquerra Republicana de Catalunya d'una sèrie de classes socials i econòmiques que tenien interessos ideològics comuns.

Ara bé, el 19 de juliol ha tingut una virtut concreta. Ha posat al primer pla de les preocupacions individuals i col·lectives, les consideracions d'ordre social i econòmic. Es en virtut d'aquestes consideracions que cal situar-se, que cal estructurar les noves formacions.

El comú denominador de catalanisme i republicanisme es massa vague per a poder conciliar dins d'un mateix Partit, classes socials separades per una lluita econòmica. El «Casal dels Senyors» ja no pot conviure amb els Casals d'obriers de les barriades. El Casal ja no pot ésser la cèl·lula política del Partit. El Partit ja no pot ésser format per simple juxtaposició de Casals representatius de classes i d'individus. Cal anar a una nova estructuració orgànica del Partit. Cal sortir de l'entrellat i del fraccionament dels Casals per a oferir formes estructurals més orgàniques i més eficients.

ELECCIÓ DIRECTA DELS DIRIGENTS

No és ara el moment ni estic en condicions per a poder concretar aquesta fórmula, però si que en línies generals, puc dir que els dirigents del Partit no poden sortir de votacions en les quals hi participen els Casals, com a tals Casals. L'elecció dels dirigents del Partit ha d'ésser feta per la totalitat dels militants, en sufragi universal directe i secret. Com a fórmula de transacció pot acceptar-se també una representació de Casals, però la majoria dels dirigents han d'ésser elegits per la majoria dels militants.

Aquest sol canvi en el sistema d'elecció ja tindrà la virtut de corregir molts errors. El dirigents, llavors, representaran la totalitat del Partit i, vulgues no vulgues, tindrem una visió més àmplia del fet polític. Aquesta centralització democràtica del Partit donarà més responsabilitat als dirigents i també més força.

LA POLÍTICA DEL PARTIT

La nova estructuració del Partit ha de servir per a fer una nova política. Anem a estudiar-la en línies generals. En parlar de la nova política del Partit ens ve immediatament a l'esperit la necessitat terrible de definir-la.

Mai Catalunya no havia travessat un moment més tràgic en la seva vida nacional del que travessa ara. Mai el President de Catalunya, en tant que símbol vivent del nostre poble, havia passat hores més angunioses. N'hi ha prou en veure'l a ell físicament turmentat, per adonar-se de la tragèdia que pesa damunt del nostre poble. En efecte, la revolució en situar el problema col·lectiu en el pla econòmic i social, ha donat una força predominant als organismes sindicals. No exagerem si afirmem que actualment la C. N. T. i la U. G. T. controlen una majoria activa de la població catalana.

LES SINDICALS

Ara bé, quina és la posició d'aquests dos grans organismes sindicals en el que fa referència a

l'interès permanent de Catalunya? No entrem en detalls de persones ni en detalls d'actuacions; perquè això ens portaria massa lluny i desdibuixaria la línia general del problema:

La C. N. T. és l'organisme sindical nascut a Catalunya, desenvolupat a Catalunya. Des dels mitjans del segle passat fins ara, la C. N. T. ha estat la manera normal amb el que els catalans hem interpretat la qüestió social. Els fundadors de l'anarco-sindicalisme són catalans o nascuts a Catalunya i, per tant, són elements que han sistematitzat una forma del pensament català. Ara bé, simultàniament amb la formació d'aquest sistema sindical propi a Catalunya es produïa el fet de la immigració. L'industrialisme català, el standard de vida elevat de Barcelona, produïa cap a la capital catalana una corrua interminable d'emigrants. Aquests immigrants, en ésser a Catalunya, en ésser a Barcelona, es trobaven davant un doble complex...

La inadaptació i el sentiment d'inferioritat que portaven, els situava en un estat de rebellia. Aquesta rebellia en el terreny general es canalitzava a través de l'anarquisme, però en el que fa referència als immigrants, aquesta rebellia es desviava en un sentit anti-catalanista. I aleshores assistíem a aquest fenomen paradoxal:

La Sindical catalana, nascuda a Catalunya, nodria els seus rengues amb elements no catalans i anti-catalanistes. El predomini de la F. A. I. damunt de la C. N. T. ve a confirmar orgànicament aquest procés i ens trobem ara amb una gran sindical catalana que aplega la gran part dels treballadors actius de Catalunya, dirigida pels immigrants anti-catalanistes.

Què passa a la U. G. T.? A la Unió General de Treballadors parlen català, totes les seves publicacions o la immensa majoria d'elles estan escrites en català, el seu lèxic, la seva terminologia, són catalans. La influència que exerceix la U. G. T. en les masses catalanes és indiscutible.

El creixement de la U. G. T., després del 19 de juliol, ha estat considerable. A ella s'hi han abocat, ultra elements moderats del moviment social, els elements catalanistes del moviment.

Ara bé, que és realment la U. G. T.? Què representa realment dintre del nostre complex nacional? La U. G. T., malgrat la seva terminologia, malgrat la seva atracció, no és ni pot ésser altra cosa que la cama del centralisme sentada a Catalunya. Mai no s'havia fet una política centralista més intel·ligent, i per tant més perillosa, que la que actualment es porta a cap a través de la U. G. T.

La situació de Catalunya, de la Catalunya nacional, doncs, és tràgica. La C. N. T., que representa l'organisme social català està en mans dels anticatalanistes, els quals han donat fins ara proves d'una incapacitat dirigent, per no parlar de coses molt més greus encara, que tot intent d'aproximació de l'Esquerra amb la C. N. T. seria rebutjat per l'opinió pública catalana.

D'altra banda, l'Esquerra, en tant que força representativa de Catalunya no pot veure en la U. G. T. el seu aliat natural, ja que la U. G. T. representa la permanència dels interessos centralistes a Catalunya.

Cal sortir, doncs, d'aquesta situació angoixosa i per això cal una nova política, una política de Partit audaç que es recolzi damunt les realitats nacionals catalanes.

L'ESQUERRA HA DE FER UNA POLÍTICA SINDICAL

Aquesta és una de les meves monomanies. Va ésser la primera declaració que vaig fer en entrar al Partit. Es aquesta actitud que es manifesta en el llibre «Crítica del 6 d'octubre», on es fa la crítica de la posició de Dencàs. L'Esquerra ha de tenir una posició sindical; no sé quina, ni és el moment de definir-la, però els obrers de l'Esquerra han de saber quina és la tasca sindical que han de portar a cap.

S'ha dit abans de tot això que l'Esquerra no podia fer sindicalisme per quan estava integrada per classes socials de petita burgesia, menestralia, artesanat, que no es sindicalitzaven. Doncs bé, la U. G. T. ens ha mostrat el contrari de la qüestió, o sigui que una part important de les forces de la U. G. T. a través del G. E. P. C. I. la constitueixen aquesta classe mitjana, la qual comença dient-se U. G. T. i després a través de la tasca educacional del P. S. U. C. acaba ingressant als seus rengles.

Sense que es pugui ara definir aquesta política sindical, en poc donar les seves línies generals.

UNITAT SINDICAL

Els obrers de l'Esquerra aniran a la C. N. T. o a la U. G. T., segons el lloc, segons les circumstàncies, però dintre d'una Sindical o dintre de l'altra, d'una manera activíssima i amb gran energia es convertiran en els paladins de la unitat sindical, unitat sindical que serà també preconitzada.

(Continua a la pàg. 6)

El 12 de Juny del 1934 el Parlament de Catalunya, majoria d'E. R. de C. aprovava la Llei de Contractes de Conreus.

Avui, 12 de Juny del 1937, el Plé del Partit aprovarà la línia política i social a seguir.

Tant ahir com avui serà la de la victòria, això és, NACIONALISME INTEGRAL

OBRERISME AVENÇAT

Tesis d'«Espr al Ple d'Esquerra Rept

Després de deu mesos de trasbalsos per a l'Economia del nostre país, sembla dibuixar-se un desig general d'arribar a una nova estabilitat. Vegem quines podrien ésser les línies generals d'una organització econòmica estable.

PAGESIA

Examinem en primer lloc, la qüestió del camp. Tothom està convençut que s'hauria de donar estat de dret al fet de la transformació del cultivador de la terra en propietari. En molts casos, això serà molt senzill, perquè el cultivador ha estat, durant molts anys, parcer o rabassaire o arrendatari de la mateixa terra de què ara serà propietari. En altres casos, caldrà parcelar explotacions abans unitàries, la qual cosa ja presenta més dificultats de caràcter tècnic i econòmic, que no són, però, insuperables. El resultat serà la creació d'una sèrie de petits propietaris que treballaran llur terra pròpia.

AJUT AL PAGÈS

Però el pagès no en té prou amb que li donin la terra. Necessita mitjans per cultivar-la, mitjans que no sempre té, i que la majoria d'aquests nous propietaris no tenen en absolut. Per això veiem que si una política d'ajut a l'agri-

cultura és sempre necessària i és practicada a tots els països, que es creen nous propietaris rurals, com ha ocorregut en els Estats Europeus que, després de la Gran Guerra, han fet reformes agràries (Xecoslovàquia, Romania, Polònia), ho és molt més, puix que cal proporcionar als nous propietaris, capital per poder dur endavant llurs explotacions.

EL CREDIT AGRICOLA

Com l'Estat no acostuma estar en circumstàncies per facilitar-los aquests capitals, han d'obtenir-los per mitjà del crèdit. Ara bé, el pagès es troba normalment en circumstàncies molt desfavorables per obtenir crèdit: disposa de pocs béns per respondre, aquests béns no són fàcilment realitzables, no el coneixen a cap Banc. El resultat és que no pot obtenir el crèdit, o que ha de pagar, per ell, un interès molt superior al que paguen les empreses industrials del mateix país, classificades en els Bancs. Això ha ocorregut a tots els països, fins que s'ha organitzat el crèdit agrícola; al nostre, no s'ha pogut organitzar mai: tots els esforços, inclús la creació d'organismes bancaris especialitzats, el Banc Hipotecari, el Banco Nacional Agrario, han resultat inútils.

Nosaltres proposaríem la creació d'un organisme creditici agrari (anomenat Banc o d'alguna altra manera), sostingut per l'Estat. Al mateix temps, caldria estimular la sindicació i el moviment cooperatiu entre els pagesos de cada localitat i comarca, de manera que es creessin Associacions que responguessin dels crèdits concedits a llurs associats. Aquesta és la idea que inspira la legislació catalana sobre la matèria posterior al 19 de juliol, ja que crea en els Sindicats i Federacions de Sindicats, seccions de crèdit.

AVANTATGES DE LA COOPERACIO

L'acció de la sindicació i de la cooperació no s'ha d'extendre solament a l'obtenció de crèdit. Pot ésser d'una gran utilitat en totes les branques de l'activitat agrícola: compra d'adobs i de maquinària, venda de productes, assegurances, etc. Així ho entén la legislació catalana que intenta estendre a tots aquests camps l'acció del Sindicat. Cal no oblidar que tots els països, on l'agricultura ha arribat a un grau elevat de prosperitat i perfecció, ho deuen al desenvolupament de l'esperit d'associació agrícola; citarem només l'exemple de Dinamarca, que no és precisament un poble afavorit per la Naturalesa, on gràcies principalment a la cooperació agrícola, l'agricultura ha alcançat una perfecció i el pagès ha arribat a obtenir un nivell de vida que no és fàcil trobar enlloc més.

TRIBUTACIO

Hi ha un altre problema que interessa profundament la nostra pagesia: el dels impostos. Quan es reformi el sistema tributari espanyol (i caldria fer-ho tan aviat com fos possible), han de tenir-se presents els interessos de l'agricultura. El sistema tributari espanyol és injust i complicat. És injust en un doble sentit: pesa proporcionalment amb més força sobre les classes més pobres que sobre les benestants, i fan pagar més als que treballen que als que no fan res. Els que menys tributen a Espanya són els compte-correntistes i els tenedors de Deute. A més el sistema tributari espanyol és complicat. Cal per tant reformarlo, fent-lo més just i més senzill; més endavant en direm alguna cosa. Ara només volem dir que caldrà rebaixar la càrrega tributària que pesa sobre el pagès; cal tenir en compte que aquest paga una sèrie d'impostos indirectes que li encareixen les mercaderies que compra i li dificulten la venda dels seus productes. Molts d'aquests impostos caldria suprimir-los: altres modificar-los i rebaixar-los. Cal també que el pagès sàpiga exactament que paga en forma de tributs: la claredat és una de les condicions d'un bon sistema fiscal.

LES COLLECTIVITATS AGRICOLES

Nosaltres creiem que en el camp català, per ara i per molt temps,

el petit propietari serà la regla i la collectivitat agrícola l'excepció. Però això no vol dir que siguem enemics d'aquesta. Creiem que val la pena d'assajar aquesta nova forma d'explotació de la terra, en els llocs on el cultiu sigui adequat i els cultivadors l'acceptin de bon grat. I creiem que aquestes collectivitats han d'ésser protegides i estimulades pel Govern. Si més no, per veure quins resultats poden donar i aprofitar l'experiència.

LA MENESRALIA

Anem ara a veure que hauria de fer-se amb la menesralia, és a dir, amb els petits industrials i comerciants. Aquest sector important de la nostra Economia, tot i que ha tingut generalment una vida més pròspera que els pagesos, té plantejats molts dels seus problemes i necessita igualment la protecció de l'Estat.

EL CREDIT

Hi ha, en primer lloc, la qüestió del crèdit. El petit industrial i comerciant acostuma necessitar-lo gairebé tant com el pagès, i ensopega, quan el vol obtenir, amb dificultats semblants a les d'aquest, si bé no tan grans. La solució d'aquestes dificultats ha de trobar-se en les associacions de menestrals, per gremis o per loca-

litats, que puguin sollicitar els crèdits i respondre d'ells en nom collectiu. Aquestes associacions serviran, a més, per complir les mateixes finalitats que la cooperativa o el sindicat compleixen per al pagès: organització de les compres, de les vendes, assegurances, etcètera.

Si el problema del crèdit és per als menestrals menys greu que per als pagesos, en canvi, estan més interessats que aquests en la reforma del sistema tributari en un sentit de justícia i de simplificació. Sobre el comerciant i l'industrial pesen una munió d'impostos directes i indirectes. Cal suprimir-ne molts i reformar els altres. Cal que el menestral pagui el que en justícia li correspon i cal que sàpiga exactament el que paga.

LES EMPRESES COLLECTIVITZADES

Fins ara ens hem ocupat de les petites empreses del camp i de la ciutat. Anem a ocupar-nos ara de les grans empreses que, amb la Revolució, han estat collectivitzades. Algunes d'elles, com direm després, haurien d'ésser nacionalitzades, ja que tot el país està interessat en llur bon funcionament i aquest és més fàcil d'obtenir amb l'administració directa de l'Estat que amb la d'empreses particu-

CATALANISME OBRERISTA

Les Joventuts en els partits polítics d'avançada són tan necessàries com l'espoleta ho és al projectil que ha de sortir amb força perforadora. Un partit sense Joventuts resulta quelcom de mort, sense vibració, sense alegria.

Per airò Esquerra Republicana de Catalunya no pot viure sense Joventuts, que són i seran sempre la seva reserva energètica que ha d'imprimir-li la seva marxa sempre endavant.

I és clar que en tractar-se de les Joventuts del nostre partit, res tan simbòlic en el sentit idealista ni res tan eficaç en l'ordre positiu, com les que s'apleguen amb el nom d'Estad Català sota el símbol del nostre gran patrici, el plorat Francesc Macià.

Catalanisme intransigent, exacerbant a un alt grau de passió, és el que requereix al moviment de les nostres Joventuts.

Per això o pel que, potser, la missió rectora toca a d'altres perquè les Joventuts segueixen una disciplina severa i deixen emportar-se moltes vegades a l'arraigament de l'exaltació de les idees que ens fan moure i ens fan viurar.

He parlat de catalanisme portat a un grau de passió i mantingut constantment en tots els ordres i en tots els terrenys. Però no és prou. El problema de l'emancipació política de Catalunya va unit a d'altres raons poderosament fortes, que estan vinculades en un nou ordre social que hem de fer palpable, ja que per dissort,

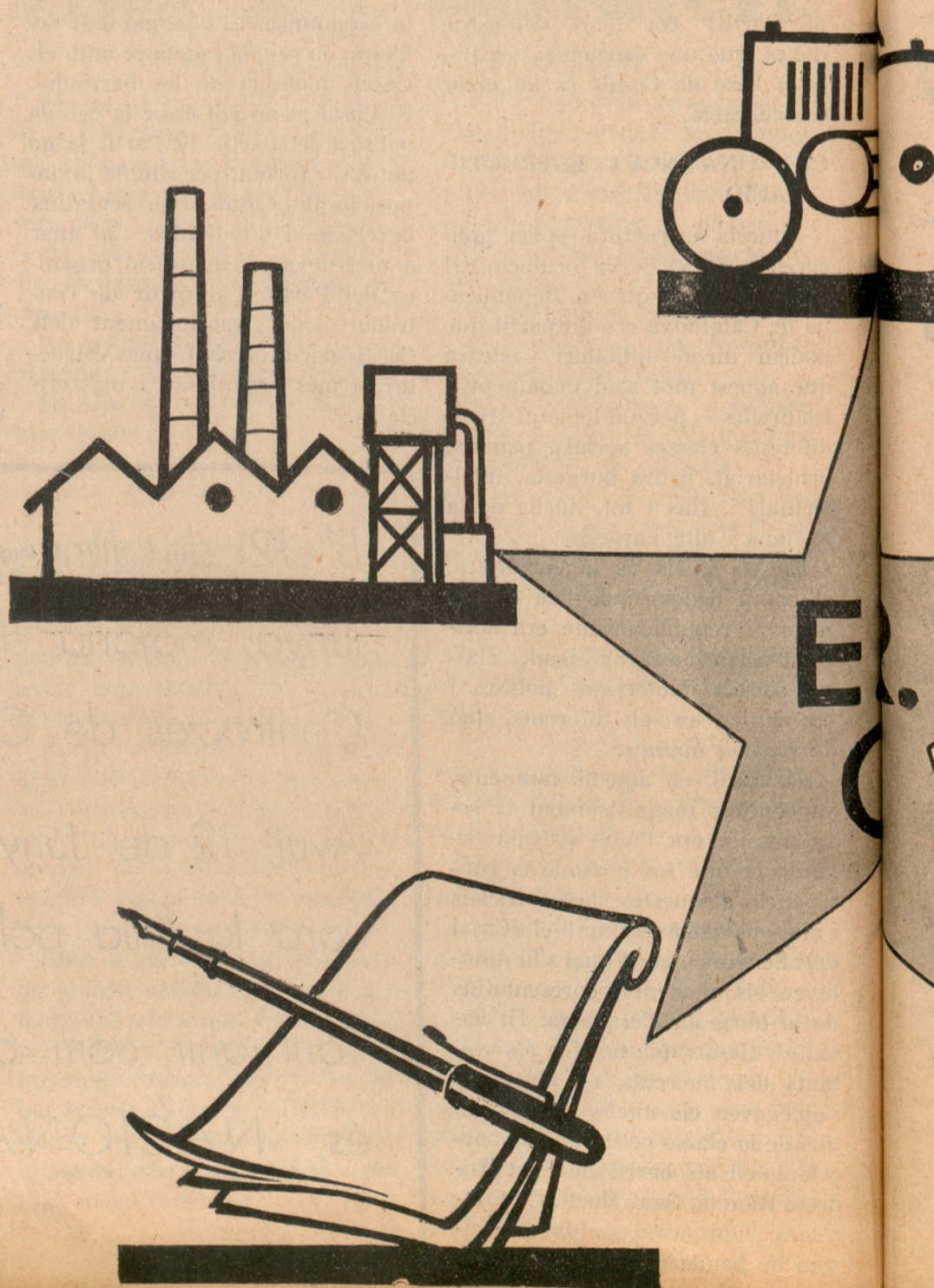
fins avui, no ha passat de belles prometes i esperances.

El catalanisme nostre, nacionalisme integral, ha d'enfortir-se d'aquest arbre poderós d'arrels tan profundes com és l'obrer de casa nostra.

Catalanisme i Obrerisme portats als més elevat grau de passió. Heus ací la tasca que han d'imposarse les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català». L'apassionament ideològic juntat a l'apasionament per arribar a un estat de major justícia social, de progrés, de confort i de benestar, que tot plegat forma una civilització i una cultura.

I si en aquest llarg camí que cal recórrer per assolir tot això, aquest camí ple de desenganys i dolors, es presentava un dubte, una vacil·lació, només caldria mirar-se en l'espill de l'Avi de les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» i pare espiritual de tots els catalans, sang d'esperit i de cos, en Francesc Macià. Ell sempre batallà per Catalunya, per la nostra, per la que encara algunes vegades ens sembla un somni, però ell cercà sempre en els obrers de casa l'escalf i l'abrandament, ensse el qual mai res no podrà aconseguir el catalanisme.

Això és el que cal que fem nosaltres. Seguir sempre i a tothora, únicament el pensament i els postulats de l'immortal alliberador de la Pàtria: El President Macià.



«Espanya»

«Espanya» Republicana de Catalunya

lars. Les altres, com haurien d'administrar-se? Sembla que tothom està d'acord que la collectivització, en la forma que s'ha fet fins ara, ha estat un fracàs. En vista d'això, apareix la tendència a convertir les empreses collectivitzades en cooperatives de producció. Ho trobem molt encertat. En primer lloc d'un punt de vista econòmic-administratiu, ja que l'organització cooperativa té ja una vida de molts anys, durant els quals, ha demostrat abastament que és capaç de donar bons resultats. El moviment cooperativista anglès, amb prop d'un segle d'èxits creixents, n'és un bon exemple. En segon lloc, d'un punt de vista jurídic i social, puix que la constitució de la cooperativa situa les coses al seu lloc, abarca clarament els drets i els deures de cadascú i engendra, en els membres de la cooperativa, a la vegada, els sentiments de propietat i de responsabilitat. En tercer lloc, d'un punt de vista internacional, ja que la cooperativa, tothom sap el que és i no suscita els recels que despertava una cosa tan vaga i d'aparença tan subversiva com la collectivització.

NACIONALITZACIÓ

Hi ha, però, com hem dit, branques de l'Economia que caldria nacionalitzar. Sobre algunes d'e-

lles no en tenim cap dubte; són la Banca, els carrils, les mines i els boscos. En totes elles l'administració per l'Estat té avantatges indubtables sobre l'administració pels particulars; algunes d'elles han estat nacionalitzades en alguns països, amb resultats satisfactoris, i si no ho són fotes, és sens dubte, per la resistència que oposen els interessos afectats. Aquí, on hem eliminat aquests interessos, no hi ha cap raó seriosa que s'oposi a la nacionalització. Hi ha, en canvi, altres indústries en què és discutible la conveniència de la nacionalització: són, per exemple la del sucre, la tèxtil, la dels metalls, la dels transports marítims, la dels transports per carretera, etc. En elles, l'administració per l'Estat tindria avantatges i inconvenients, respecte a l'administració per les empreses privades, i cal estudiar si els primers són superiors o inferiors als segons. En cada cas, hauria de dictaminar una Comissió d'economistes i de sècnics.

ELS ASSALARIATS

La reforma agrària i la transformació de les collectivitzacions en cooperatives crearan una sèrie de petits propietaris agrícoles i industrials. El nombre dels que són purament assalariats disminuirà, per tant, notablement. Però

aquests no desapareixeran. En quedaran, amb tota certesa, en la indústria i en el comerç i probablement al camp també. I en una societat socialment avançada, com la que voldríem crear, cal que l'Estat consagri a aquests obrers la màxima atenció. Nosaltres proposaríem l'establiment immediat, de seguida que s'acabi la guerra i es normalitzi la situació d'un sistema complet de previsió social que cobreixi tots els riscos de l'obrer, malaltia, accidents, morts, vellesa, maternitat, atur, a càrrec exclusivament de l'Estat, és a dir, sense pagament de quotes pel patró i per l'obrer, com es fa en règim d'assegurança. També proposaríem que l'Estat consagres un gran interès a la política de l'habitatge, encaminada a facilitar, en un termini no massa llarg, una llar confortable a tots els treballadors.

REFORMA

TRIBUTÀRIA

D'on treurà l'Estat recursos per fer tot això? De la tributació, naturalment. Com hem dit repetides vegades, caldrà reformar radicalment el nostre sistema tributari. Aquest consta principalment d'impostos indicats que pesen proporcionalment amb més força sobre les classes humils que sobre les benestants. Molts d'aquests impostos haurien d'ésser suprimits. I caldria crear ser suprimits. I caldria crear, en canvi, una forta tributació directa i progressiva per mitjà d'un impost sobre la renda del tipus de l'«income-tax» anglès. És a dir, un impost que grava els ingressos totals de l'individu en una proporció que varia segons la magnitud d'aquests interessos i segons que representin interessos del capital, rendiments del treball o una mica de cada cosa, i que és, naturalment, més elevada com més elevats són els ingressos i com més lluny estan de representar un fruit del treball propi. En els Estats més avançats econòmicament i socialment, es considera l'impost sobre la renda com el mitjà més pràctic per redistribuir la riquesa i àdhuc per arribar a la implantació del socialisme: això últim es podria aconseguir gradualment, elevat l'impost fins que absorvis el 100 per 100 dels ingressos procedents del capital. A Anglaterra, l'«income-tax» proporciona la meitat dels ingressos del pressupost. Aquí hauria de servir per pagar els serveis socials que proposem. Cal tenir en compte que pot haver-hi gent que torni a enriquir-se i si volem evitar la repetició periòdica de revolucions, cal fer participar fortament la col·lectivitat d'aquest enriquiment. Per a les rendes elevades i procedents del capital, l'impost hauria d'absorbir bastant més del 50 per 100.

LES CRISIS ECONÒMIQUES

Si el nostre país s'organitza en la forma que hem descrit (nacionalització de les branques de l'E-

conomia d'interès públic, administració de les petites per menestrals, cultiu de la terra pels seus propietaris), la seva estructura econòmic-social la trobaríem excel·lent, i ens sembla que tindria una gran estabilitat. Però cal no oblidar que fonamentalment fóra encara una estructura capitalista, és a dir, que per la majoria dels ciutadans, el motor econòmic fóra encara el guany privat. Per tant, quedaria subjecte a les fluctuacions de la conjuntura pròpies del règim capitalista, és a dir, a les crisis i a llur manifestació més dolorosa: l'atur forçós. Cal per tant que ens preocupem de seguir una política econòmica que eviti o almenys atenui les crisis. Nosaltres creiem que després dels estudis i de les experiències d'aquests últims anys, es pot afirmar que hi ha una política que permet d'obtenir aquests resultats. És la que s'anomena generalment d'expansió o de reflacció i s'oposa a l'anomenada de deflació, d'austeritat, d'ortodòxia financera, etcètera. Consisteix essencialment en no mantenir excessivament elevat el canvi de la moneda nacional, en fer baixar, tant com sigui possible, el tipus d'interès, i en emprendre un pla d'obres públiques finançat no pas amb impostos, sinó amb emprèstits i amb creació

de diner. Durant els anys de depressió que començaren el 1929, hem vist com tots els països, mentre practicaven una política de deflació, anaren empitjorant econòmicament, i a mesura que han anat adoptant la d'expansió, han començat a millorar. Gràcies a haver seguit aquesta, gairebé des del començament, Suècia, un país que per la seva estructura econòmica (industrialització avançada, dependència estreta del mercat mundial), semblava que hauria de sofrir intensament la crisi, tot just la va sentir. L'exemple de Suècia ha estat seguit primer pels altres Estats escandinaus, Anglaterra i el seu Imperi, després pels Estats Units, després per Bèlgica, finalment pel «bloc or», França, Holanda i Suïssa. I tots, en seguir-lo, han experimentat un alleujament immediat i una ràpida millora.

En resum, si creiem que la Revolució no ens assegurarà la prosperitat indefinida, creiem també que la crisi econòmica no ens ha de fer ara la por que feia fa vint anys o fa sis anys, ja que un Govern intel·ligent i decidit disposa avui d'una experiència i d'uns mitjans que li permeten combatre-la.

“ESPARTACUS”
EL COMITÉ EXECUTIU

COM ES ESQUERRA REPUBLICANA

Cal avesar-se a considerar Esquerra Republicana, no com cada militant particularment la voldria, sinó tal com realment és. O sigui, com una coincidència de force sdistintes unides per a la realització d'un programa comú. Als uns, aquest programa pot satisfer-los plenament. D'altres, un cop aconseguit, volen superar-lo. L'important és que tots hi siguem lleials mentre el duem a la pràctica, puix queentre tots l'hem elaborat i tots l'hem acceptat lliurement. Unió i acció comú en el que ens acosta: llibertat i comprensió en el que ens separa. Tal fou, i no de renunciament de les pròpies conviccions, la bandera que aixecà Macià en la Conferència d'Esquerres l'any 1931, i aquesta, i no una d'intransigències, fou la que acceptà i manté Esquerra Republicana.

**

és evident que Esquerra Republicana no està definida com ho estan les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» —ja abans de la Conferència d'Esquerres— com a organització política classista, proletària, però també és evident, que caben perfectament dins Esquerra Republicana sense que hagin de renunciar per res al seu ideari.

Podria ésser d'altra manera, si amb aquest ideari, i amb Fran-

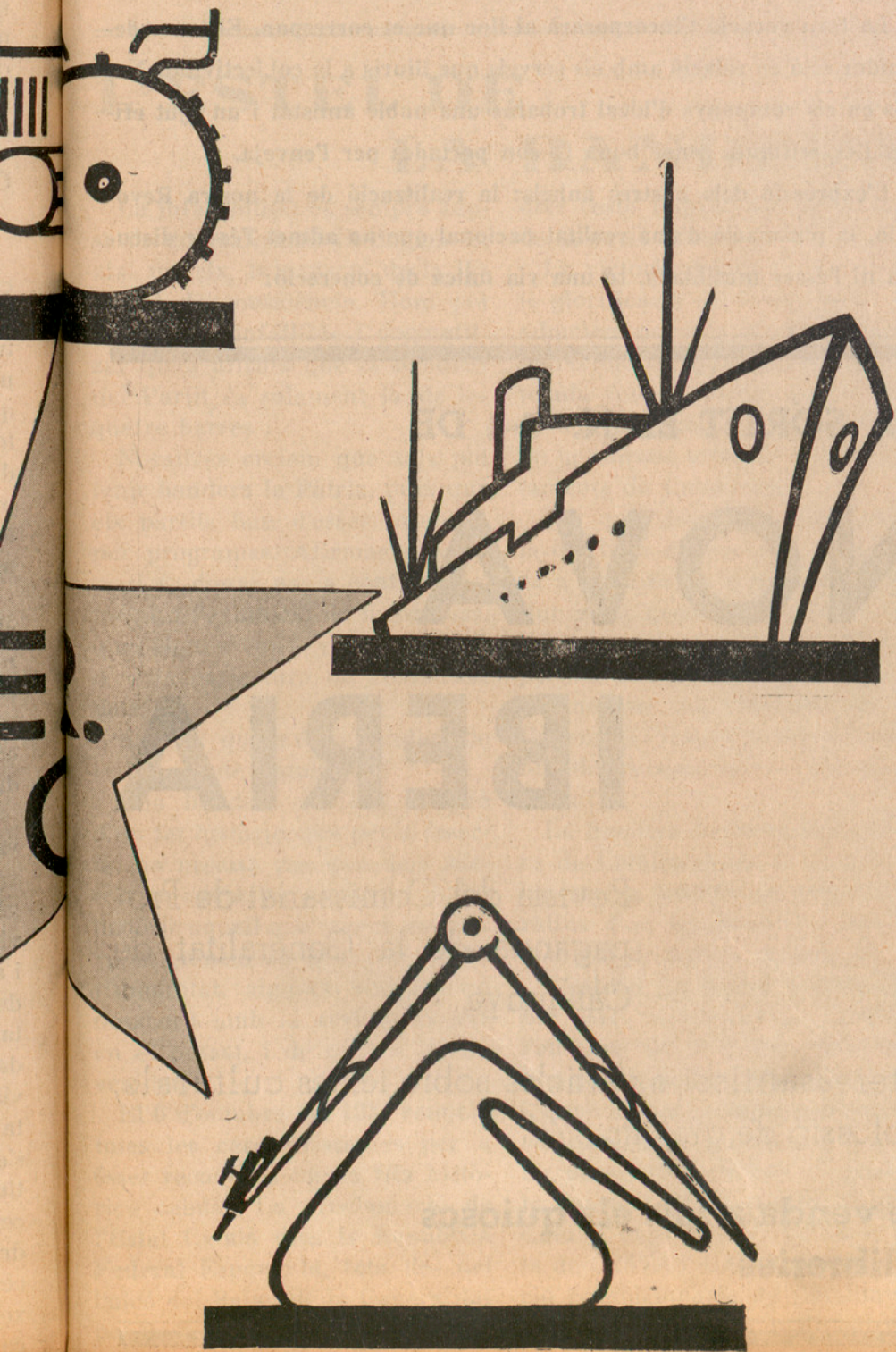
cisc Macià al front, acudiren a la Conferència d'Esquerres, i fundaren, amb les forces afins Esquerra Republicana?

Tots sabem com i per què nasqué Esquerra Republicana de Catalunya. Nasqué amb una finalitat ben concreta: la de constituir un bloc revolucionari per a tombar el règim monàrquic, consubstancial amb l'opressió de Catalunya i l'expoliació dels proletaris; nasqué per tal d'acabar amb el militarisme, amb la clericalia i amb tota la podridura de l'engrnatge de l'administració pública.

S'han complert, però, totes aquestes consignes, totes aquestes orientacions; tot aquest vast programa social que té Esquerra Republicana de Catalunya?

Nosaltres, francament, creiem que no. Creiem que cal fer molta feina des del Govern de la nostra Pàtria i des del Partit. Que cal donar solucions i orientacions, des del Partit, als homes que, en nom d'aquest, dirigeixen la política del nostre Poble.

I és davant de tot això, en vista del panorama social i polític que hi ha avui dia a Catalunya, que creiem nosaltres que en compliment dels principis del Partit, poden ambicionar-se unes solucions molt més enllà del programa mínim que, avui, tots ens hem compromès a servir.



MIRATVILLES...

(Ve de la pàg. 1)
per la Unió de Rabassaires i per nuclis sindicalistes de la menestralia, com a condició indispensable per actuar sindicalment. L'exaltació continua de la unitat i l'exposició de tots els seus sabotejis portats a cap per les dues sindicals, en nom precisament de la unitat, donaria una possibilitat extraordinària d'èxit.

Nova estructuració del Partit, nova política, política sindical. Heus ací de mica en mica el desenvolupament del meu pensament polític.

UNA POLITICA DE JOVENTUTS

Es necessari, indispensable, airejar l'ambient polític d'Esquerra amb una política ardida de Joventuts.

Ja sabem que el problema de les Joventuts sempre planteja al Partit un problema orgànic difícil. Recordem el moviment socialista d'abans del 19 de juliol. Eren les Joventuts que plantejaren al Partit un problema de solució difícilíssima. Mirem ara, fins a quin punt les Joventuts Llibertàries són un problema per a la F. A. I., fins a quin punt les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya són un problema pel P. S. U. C.; les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català foren un problema greu per a l'Esquerra, però l'Esquerra volgué resoldre'l d'una manera insòlita.

UN ABSURD...

Per a evitar les angúnies d'una digestió difícil, els elements dirigents de l'Esquerra, en comptes de resoldre el problema de les Joventuts, problema vital per a un Partit, decidiren amputar-se'n i l'Esquerra és ara un Partit de senyors de mitja edat, sense el mordant i sense l'acció que li dona l'existència d'un moviment juvenil.

Cal doncs tornar a una política de Joventuts i aplegar les forces de tots els sectors juvenils que acceptin la lluita a favor dels interessos permanents del nostre poble.

PROBLEMA MILITAR

No oblidem, però, que estem en guerra i que un dels problemes més greus que es planteja actualment a Catalunya és el problema militar. En parlar del problema militar ens trobem altra vegada davant d'un dilema terrible:

La C. N. T. preconitza la forma catalana, en el fons, de militarisme, és a dir, les bandes de combatents lliures: els almogàvers. És indiscutible que aquesta és la forma de combat que correspon al sentit anti-militarista de Catalunya, però és evident que aquesta forma de combat no respon a les necessitats dels mitjans moderns de lluita. Les bandes de comba-

tents lliures no poden vèncer ara les formacions regulars del feixisme.

Es al damunt d'aquesta crítica que la U. G. T. cau a l'altre extrem i preconitza una forma de militarisme que no és res més que la penetració dintre de Catalunya del pensament militar espanyol.

La Catalunya autèntica no és ni en les bandes de milicians del front d'Aragó ni en les formacions militaritzades del Govern de València. Hi ha una política militar catalana que ha d'ésser l'Esquerra qui l'ha de definir i estructurar.

Una nova organització del Partit, una nova política, una política sindical, una política de Joventuts, una política militar.

Tot això, però, ha de tenir una concreció en el que fa referència a l'Estat:

CAL UNA NOVA FORMA ORGANICA DE L'ESTAT

Totes les revolucions en néixer i desenvolupar-se han canviat la forma d'Estat vella i n'han cret de noves. Es necessari que analitzem la revolució russa, la revolució xinesa, la revolució mexicana, la revolució turca, la revolució francesa.

Es natural que tota subversió contra una forma caduca d'Estat preconitzi la formació de noves estructures estatals. A casa nostra això no ha succeït així. És evident que la particularitat de la lluita, que era en els seus inicis purament defensiva, ha desdibuixat el problema històric, però és indiscutible que ens trobem davant d'una nova organització de la vida social i econòmica, que fa indispensable una nova organització de l'Estat.

LES CRISIS

Ens trobem a casa nostra ara, que es produeixen crisis calcades dels vells mètodes de la monarquia, crisis que duren un mes i en el transcurs de les quals es discuteix únicament el nombre i la qualitat de les carteres i la influència dels nuclis polítics i socials amb vistes a augmentar el seu predomini. Hi ha hagut més crisis d'enguà del 19 de juliol que no hi havia hagut en cap dels períodes més turmentats de la política monàrquica.

FINAL

Es evident que la revolució porta aquestes inquietuds i aquests canvis sobtats, però caldria organitzar una forma d'Estat que malgrat les caigudes, malgrat els errors, malgrat els canvis, assegurari una permanència en les línies generals del desenvolupament polític.

(Grans aplaudiments que duren llarga estona.)

En totes les comarques de Catalunya on la consciència nacional és incipient, cal que onegi la bandera de la llavor redemptora de l'ideal català. Cal ensenyar a la joventut com real, que és el nostre nacionalisme. Que no haguem de plànyer un altre dia els fets passats. Tots hi aportarem l'entusiasme, els d'ací i els d'allà, sense recel, que l'estructura comarcal justa i eficient de la Catalunya alliberada en farà de les seves comarques catalanes el baluard més fort i noble en la defensa de les nostres llibertats.

IGUALTAT

Encara hi ha obrers que viuen en les infectes barraques de Pequin i de Somorrostro.

En canvi, hi ha «obers» que viuen en pisos esplèndids de l'Eixample, i encara altres que habiten palaus de la Bonanova i de l'avinguda del Tibidabo.

De Crist a Lenin han passat vint segles de revolucions i de guerres, i... encara estem així.

Quants segles hauran de passar de Lenin a X... perquè la paraula «igualtat» sigui quelcom més que una vana figura retòrica? ò

(De «SOM!!»)

ARA!!

Any I 3.ª època N.º 2

Redacció i Administració:

ARIBAU, 74 - Telèfon 71359

NUMERO EXTRAORDINARI

Barcelona, 12 de Juny del 1937

Preu: 0'20 ptes.

INVESTIGACIO

Seria curiós de saber on pesquen sindicalment les legions lerrouxistes que viuen dels pressupostos de l'Estat, Generalitat i Municipi.

I un cop sabut això, potser descobriríem la incògnita del per què a Catalunya no és possible d'establir l'ordre a la reraguarda.

Heus ací per on cal cercar allò que en llenguatge d'actualitat se'n diu la cinquena columna.

(De «SOM!!»)

La nostra consigna:
GUANYAR LA GUERRA!
La nostra ambició:
CATALUNYA LLIURE!

Pot dir-nos algú on son els excaps de Patruelles, Assens, Fàbregues, Coll i González Batlle?

CATALANS!

Que en aquests moments històrics, el record de Francesc Macià ens serveixi de guiatge. L'exemple de l'Avi que posà la seva vida al servei de Catalunya, ha d'inspirar ara els nostres actes. Res de defalliments. Res de vacil·lacions. Seguim les petjades de Francesc Macià i estiguem amatents a la veu del nostre President responsable.

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 - Telèfon 52636

ADOQUINETS

No hi ha cap règim que pugui subsistir per la violència, ni per la coacció armada, ni per l'exhibició de banderes fins al paper higiènic.

Molt menys encara, pot subsistir un règim basat en el robatori organitzat, en el «passeig» i en la provocació.

Emplenar les entrades dels cinemes, les columnes del tramvia i les etiquetes dels sifons amb banderes de partit, no és fer la revolució. És fer el préssec, ni més ni menys.

Parlar d'«abrazos de Vergara», i de vendes a l'enemic quan s'han tingut militants detinguts i processats per la pèrdua d'una ciutat que no podia caure en mans del feixisme representa tenir unes galtes més dures que el ciment armat.

Dir-se comunista i atacar la U. R. S. S., i dir-se «revolucionari» i fer tasca contra-revolucionària, són coses que no lliguen.

Els organitzadors i els actors del passat «putsch», han d'ésser tractats com el que en realitat són: feixistes a sou de l'eix Roma-Berlin-Burgos. Sentat aquest

principi no tenen més que un premi per llur actuació: ésser afusellats per l'esquena.

L'armament que pagava la Generalitat, el que venia de l'estranger consignat a la Conselleria de Defensa, estava gairebé totalment a mans dels «incontrolats». Què s'espera per a processar i exigir les responsabilitats que calguin, als titulars de la Conselleria que han favoregut l'armament de la seva organització, en detriment de la causa antifeixista?

Vista l'actuació dels anomenats «Milicians de Costa», comprenem molt bé els motius pels que l'aviació facciosa ha visitat diverses contrades de Catalunya. Ocupats en la «noble» i «enlairada» missió d'assassinar militants d'Esquerra i Socialistes, els «heroics» milicians de costa no es donaven compte de l'arribada dels avions enemics. No hi ha cap recompensa per a aquests fidels complidors de llur deure?

Fatarella, Cadaqués, Port de la Selva, Montesquiú, Vic... tots aquests noms constitueixen la brillant fulla de serveis dels «incontrolats». Cal no oblidar-ho fàcilment.

KIK-OFF

LLIBERTAT CATALANA

La nostra Revolució no és un clam per a millores: és una estructuració de la Catalunya independent que et garanteixi la teva dignitat.

La Revolució organitzada i controlada, vol dir:

- I.—Un pla d'actuació que assenyali les etapes de la realització.
- II.—Que inflexiblement es realitzaran una després de l'altra.
- III.—Que la lentitud i la preparació són la base del triomf.

La teva vocació t'incorporarà al lloc que et correspon. El teu esdevenidor està en relació amb els serveis que lliuris a la col·lectivitat. Només en els companys d'ideal trobaràs una noble amistat i un ajut eficaç. Les crítiques sense bona fe són portades per l'enveja.

L'expressió dels nostres anhels: la realització de la nostra Revolució, la plasmació d'una realitat nacional que no admet l'ésser discutida ni l'ésser mutil·lada, té una via única de concreció:

HA SORTIT EL N.º 3-4 DE

NOVA IBERIA

Revista del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya

interessantíssims articles sobre temes culturals, profusió de gravats.

De venda a tots els quioscs i llibreries

DOS HOMES... EUZKADI..., EXEMPLE PER A LA JOVENTUT

Moltes vegades el temps és el millor definidor dels homes i dels pobles.

Aquest és el cas de Catalunya i els seus principals homes representatius.

Catalunya podria ben bé escriure la seva història únicament que amb dates glorioses i, a vegades tristes, però que han tingut la virtut de redreçar tot el poble o bé fer-li comprendre, millor que mai, la realitat històrica i els moments que travessava...

Catalunya sempre ha fet que la seva sort anés lligada a la dels homes més representatius que ha tingut.

I així hem vist com sempre que Catalunya ha estat lliure, els seus homes, les primeres figures de la Pàtria tenien unes prerrogatives populars magnífiques, tenien tot el que pot desitjar un governant, d'un poble que se l'estima...

I de la mateixa manera hem vist que quan Catalunya ha estat sotmesa sota el jou de l'invasor, quan la Pàtria ha estat sotmesa a vassallatge, els seus principals dirigents, els seus homes més significats, patien presó, patien exili...

I això sempre per una cosa.

Pensant sempre en allò...

En Catalunya.

En la llibertat de la Pàtria aïmada.

**

Han estat molts els que han patit per la Pàtria.

Hi ha hagut molts capdavanters del moviment nacional que han hagut de sofrir o han tingut de passar llargues temporades a la presó.

I en la Història contemporània de la Catalunya sotmesa i rebel, de la Catalunya que es redreça, hi ha dos homes, dues figures que resalten, que sobresurten i que fan en tots els moments una causa comuna amb el poble i amb la nacionalitat catalana.

L'ESTEL DE LA BANDERA

La infalibilitat és sempre causa de dogmatismes. El dogma és, així mateix, la negació de la llibertat de consciència. Hom pot declarar-se infalible i dogmatitzar quan afirma que la bandera del Partit és solament la de les quatre barres...

Nosaltres creiem que sols pot tenir bandera la Pàtria, puix que els partits han d'ésser orientats per programes. Afirmar el contrari és donar pas a confusionismes i a l'exhibició de banderons, que alguns cops, vénen a ésser com la caricatura de l'emblema patri.

Ara bé; quina és la bandera de la Pàtria, de Catalunya?

Una bandera és filla sempre d'un fet històric, que per a ésser-ho no precisa pas que hagi succeït en centúries passades. És fet històric aquell que marca una nova orientació en la marxa de la Humanitat, algunes vegades en desacord amb la seva projecció en el passat, i de cara a l'esdevenidor...

El 6 d'octubre del 1934 reuneix totes les característiques per a ésser reconegut com a fita històrica cabdal. La proclamació de l'Estat Català dins la República Federal Espanyola, feta des del balcó del Palau de la Generalitat pel President Companys, però de

aquestes figures... l'una de cabell blanc i mirada lluminosa, mirada d'illuminat que porta tot el sentit de la potencialitat de Catalunya. Porta un nom gloriós, i solament al sentir-lo hom sent els sentits més reals i més intensos del patriotisme. Porta un nom i una actuació incorruptible, que fa aixecar, virils, tots els cors i aprestar-se a la lluita sense defallença.

Es aquest, Francesc Macià, l'alliberador de la Pàtria, el cavaller de l'ideal, l'home que tot ho ha sacrificat, que tot ho ha posposat menys una cosa: la Pàtria: Catalunya lliure!

L'altre, figura popular, de lluitador infatigable, l'home social íntegre, que porta en si tot el sentit meravellós de les doctrines de Francesc Llaure.

Porta un nom, el nom que la gent nomena amb admiració i confiança, el nom que et recorda les gestes del 14 d'abril, del 6 d'octubre, del 19 de juliol.

Es aquest, Lluís Companys, el President de Catalunya, el realitzador de l'obra de Francesc Macià, el continuador i impulsador de les doctrines democràtico-socials que, avui dia amb el seu gest i la seva actuació, ha fet que arreu del món considerin Catalunya com realment és:

Una nacionalitat amb personalitat pròpia, un poble que vol ésser lliure i ho serà, una població antimilitarista que ha sabut crear els seus instruments de guerra i vèncer el feixisme a la seva capital en poquíssimes hores...

Aquests són els homes de Catalunya.

Aquell és Francesc Macià, el President etern.

Aquest és Lluís Companys, l'home de les realitzacions...

Aquesta és Catalunya, la Pàtria...

PERE MORA

En vers al nord, vers els replecs de la terra euscara, on avui es concentra tota l'atenció dels antifeixistes hispànics i d'arreu del món i tota l'emoció de la lluita a mort que contra el feixisme internacional el poble ve sostenint. Avui i sempre, per nosaltres, nacionalistes de Catalunya, els germans d'Euscadi representen la raça indòmita que lluita i guerreja abans de sotmetre's a la tirania de l'opressor. Des de fa varies setmanes representen això mateix per tots els homes de la restad'Ibèria que potser encara no s'havien donat ben bé compte de les virtuts racials d'aquell poble milenari, açotat avui per l'ona negra de la més cruel invasió.

El coratge d'Euscadi, en aquestes hores cruentes de lluita, ens admira però no ens sorprèn. Admirem profundament aquesta joventut plètòrica d'entusiasme i d'amor per la pàtria amenaçada i voldriem glossar-ho amb la forma magnífica que es produeix. No hi ha sorpresa per aquest coratge

PER UNA UNIO DE JOVENTUTS

Catalunya pasa dies de prova.

La Pàtria que hauria d'estar sempre per damunt detot passa uns moments dolorosos.

Sembla talment com si altra volta s'haguessin desfermat les esclodes de la vella política centralista i anti-catalana i, com si res no hagués succeït, intentin ara, en els moments gràvids de la guerra ensorrar per sempre més la Catalunya immortal.

Sembla talment com si tots s'haguessin posat d'acord per a fer la fallida de Catalunya, per a fer fracassar la potencialitat catalana en vistes a la centralització, absurda i impossible, d'abans del 19 de juliol.

Han estat molts, gairebé tots, els partits polítics, les organitzacions sindicals que han fet una pila de ximpleries mirant únicament l'interès partidista i sense pensar mai en el que hauria d'ésser interès suprem.

Tot s'ha fet.

Tot s'ha dit.

Però ha mancat una funció principal.

Aquesta era una unió, forta i potent, per Catalunya.

**

Catalunya espera la unió.

Es incomprendible com, des-

el 6 d'octubre de 1934 i declarada aspiració unànim del país el 16 de febrer del 1936...

Tot aquell que s'oposi a la lliure exhibició d'aquest símbol, per por o per manca de convicció, no mereix el nom de nacionalista, sols pot ésser classificat amb la denominació de regionalista vergonyant, denominació que encloou totes les claudicacions, tradicions i desercions del partit que el tingué com a rètol de botiga oberta a tota mena de transaccions inconfessables...

i aquest sacrifici pels qui coneixen a fons la trajectòria neta i sense claudicacions de cap mena dels nacionalistes bascos, disposats sempre a aquest sacrifici abans de transigir en llur ferma doctrina nacionalista.

L'exemple d'Euscadi, avui més que mai, ha de fer-nos comprendre als catalans, i d'una manera especial a les Joventuts, que cal que siguem nosaltres els qui a la nostra terra imposem una política i les seves assenyades directrius. Una política que podríem anomenar netament catalana i unes consignes que podríem resumir-les en aquella que ja altres han llençat: «Catalunya pels catalans».

Veieu aquest exemple que Euscadi avui ens dona! Des del President Aguirre fins a aquells homes que ocupen els llocs més insignificants en el comanament i la responsabilitat són fills de la terra o es senten posseïts d'un mateix fervor patriòtic, capaç de tots els sacrificis i del més gran esforç en el treball. Homes joves tots ells,

forts i valerosos, que de la mateixa forma treballen incansablement en l'organització de les forces de la reraguarda que empunyen les armes defensores en el front. És la Joventut nacionalista la que porta tot el pes i la responsabilitat en les tasques feixugues com mai del governament i de la guerra. I una política clara i determinada en tots els aspectes assenyala a aquest poble unes possibilitats immenses en regir-se per si mateix.

Quan fem una comparació objectiva entre Euscadi i Catalunya en el transcurs d'aquests deu mesos de lluita, tot calculant les possibilitats en una i altra banda, hem de confessar sense palliatius que ens sentim una mica confosos en el nostre orgull de catalans. Nosaltres que no hem patit, directament, els estralls de la guerra, que disposem d'un bon utilatge industrial, d'una terra productiva, de sortides frontereres que poden salvar-nos de moltes dificultats, que disposem a més de milers d'homes pel que sigui precis, no podem, en canvi, presentar el balanç favorable que els nostres germans bascos ens ofereixen. Aïllats completament de la resta de la península, amb els territoris més rics agriculturalment ocupats pels rebels, amb nombrosos contingents de refugiats de Guipúscoa i Alava, amb dificultats enormes pel proveïment, bé pot suposar-se quan dura ha estat i és per ells la defensa del territori contra el feixisme invasor. Quan nosaltres malmetiem energies en les minúcies de política local, en collectivitzar vaquerries, en repintar tramvies i en altres passatemps que en les circumstàncies greus d'ara són completament il·lícits, ells organitzaven senzillament un exèrcit i construïen una línia defensiva a uns quilòmetres de la capital. Nosaltres hem vist treballar en aquest anomenat cinnyell de ferro que encercla Bilbao quan les milícies basques es trobaven a molts més quilòmetres endavant i quan l'ofensiva d'aquestes forces apareixia com a incessant. Si no hagués estat aquell esperit de previsió d'ahir en organitzar-se defensivament i en no malgastar els queviures emmagatzemats als molls de Bilbao a l'absoluta disposició del Govern, Euscadi hauria sucumbit, primer en un cert bloqueig que durant uns mesos sofrí i després en l'atac com un allau que les forces feixistes descarregaren sobre els fronts d'aquell sector.

Es aquest l'exemple que Euscadi ens dona i que nosaltres, les Joventuts nacionalistes de Catalunya hem de saber aprofitar.

Catalunya, els catalans, les Joventuts, en aquestes hores de prova i d'enorme transcendència pel futur del nostre poble, hem d'emmirallar-nos amb l'exemple de fe i sacrifici que els fills de la terra euscara ens donen, per menar a bon fi el destí gloriós que a la nostra pàtria li pertoca. Catalans! Joventuts de Catalunya! Deu mesos de lamentables experiències són ja prou perquè ens redrecem en la nostra voluntat d'ésser un poble digne del seu passat i de l'esdevenidor que ens pertany!

prés de tot el que ha passat, no s'hagi fet encara, encara, la unió de tots els catalans.

Qui ha tingut la culpa?

Qui és el responsable?

Tots i ningú.

Tots hem volgut mantenir la nostra petita botiga.

Tots hem volgut continuar amb la nostra parròquia.

Ningú no ha volgut deixar de banda els seus petits punts de mira.

Ningú no ha volgut supeditar-se al que sigui...

I tots pensàvem i pensem igual.

Tots reconeixem la necessitat d'una unió forta, potent, única, que faci de Catalunya i dels catalans un poble potent i lliure.

Els Partits, però, no es decideixen a fer la unió.

Les Joventuts cal que passem per damunt els partits, per damunt les organitzacions, per damunt dels homes personalistes per arri-Unitat!

Això manca.

Això cal crear.

Per Catalunya, per la llibertat de la Pàtria, les Joventuts, totes unides marcant a les organitzacions el camí de la nostra victòria.

JOSEP SANS

Per Catalunya; ingresseu a les Joventuts d'Esquerra Republicana ESTAT CATALA

«ESPARTACUS»

ERNEST SALUDES

EUZKADI



Llegiu a la pàgina 7 l'article d'Ernest Saludes